

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
ATHANASIOSA RANTOSA,
predstavljeni 31. marca 2022¹

Zadeva C-168/21

Procureur général près la cour d'appel d'Angers
proti
KL

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija))

„Predhodno odločanje – Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Člen 2(4) in člen 4(1) – Pogoji dvojne kaznivosti – Preverjanje, ki ga opravi pravosodni organ izvršitvene države članice – Različni znaki kaznivega dejanja v odreditveni državi članici in izvršitveni državi članici – Kazen, naložena za enotno kaznivo dejanje, ki je namenjeno pregonu več dejanj, od katerih nekatera v izvršitveni državi članici ne pomenijo kaznivega dejanja – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 49(3) – Načelo sorazmernosti kazni“

I. Uvod

1. V pravu Evropske unije je pogoj dvojne kaznivosti mogoče opredeliti kot dejstvo, da ravnanje, ki je predmet sodelovanja, pomeni kaznivo dejanje tako v državi prosilki (ali odreditveni državi članici) kot v zaproseni državi (ali izvršitveni državi članici).² V nekaterih primerih se lahko za predajo zahtevane osebe v okviru evropskega naloga za prijetje (ENP) zahteva izpolnjevanje tega pogoja dvojne kaznivosti.

2. V obravnavani zadevi so ENP izdali italijanski pravosodni organi zaradi izvršitve obsodbe, ki se nanaša med drugim na enotno kaznivo dejanje, namenjeno pregonu več dejanj, ki tvorijo isto protipravno ravnanje. Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija), ki je predložitveno sodišče, sprašuje, ali lahko pravosodni organi izvršitvene države članice, to je Francije, zavrnejo izvršitev ENP glede na člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ³ ter člen 49(3) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² Glej Flore, D., in Bosly, S., *Droit pénal européen*, 2. izdaja, Larcier, Bruselj, 2014, str. 580, št. 1013. V zvezi z razvojem pogoja dvojne kaznivosti glej sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Bobka v zadevi Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, točke od 31 do 40).

³ Okvirni sklep Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34).

3. V zvezi s tem to sodišče navaja, prvič, da se znaki tega kaznivega dejanja v zadevnih dveh državah članicah razlikujejo in, drugič, da za nekatera od dejanj, na katera se nanaša navedeno kaznivo dejanje, v izvršitveni državi članici ni predpisana kazenska sankcija. Sodišče je tako pozvano k pojasnitvi obsega pogoja dvojne kaznivosti, kot je določen z Okvirnim sklepom 2002/584.

4. V teh sklepnih predlogih bom Sodišču predlagal, naj na postavljena vprašanja odgovori tako, da v okoliščinah, ki jih opisuje predložitveno sodišče, določbe tega okvirnega sklepa vodijo k temu, da se ENP izvrši.

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

5. V uvodnih izjavah 6, 10 in 12 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno:

„(6) [ENP], kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je temeljni kamen pravosodnega sodelovanja.

[...]

(10) Mehanizem [ENP] temelji na visoki stopnji zaupanja med državami članicami. Njegovo izvajanje se lahko zaustavi samo v primeru resnih in nenehnih kršitev načel iz člena 6(1) [PEU] ene od držav članic, ki jih ugotovi Svet na podlagi člena 7(1) omenjene pogodbe s posledicami, navedenimi v členu 7(2) te pogodbe.

[...]

(12) Ta okvirni sklep spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava člen 6 [PEU] in jih izraža [Listina], zlasti Poglavlje VI Listine. [...]"

6. Člen 1 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Opredelitev [ENP] in obveznost njegove izvršitve“, določa:

„1. [ENP] je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak [ENP] na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [PEU].“

7. Člen 2 navedenega okvirnega sklepa, naslovljen „Področje uporabe [ENP]“, določa:

„1. [ENP] se lahko izda za dejanja, ki se po pravu odreditvene države članice kaznujejo z zaporno kaznijo ali ukrepom, vezanim na odvzem prostosti najmanj 12 mesecev ali, kadar sta kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti izrečena, za kazni do najmanj štirih mesecev.

2. Naslednja kazniva dejanja, če so v odreditveni državi članici kazniva z zaporno kaznijo ali ukrepom, vezanim na odvzem prostosti do najmanj treh let in kot so opredeljena po pravu odreditvene države članice, so po tem okvirnem sklepu in brez ugotavljanja dvojne kaznivosti storjenega dejanja razlog za predajo osebe na podlagi [ENP]:

[...]

4. Pri drugih kaznivih dejanjih, ki niso zajeta v odstavku 2, se zahtevana oseba lahko preda pod pogojem, da dejanja, za katera je bil odrejen [ENP], po zakonu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje, kakršnikoli že so njegovi sestavni elementi [znaki] ali opis.“

8. Člen 4 istega okvirnega sklepa, naslovljen „Razlogi za fakultativno neizvršitev [ENP]“, v odstavku 1 določa:

„Izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne izvršitev [ENP]:

1. če, v katerem od primerov iz člena 2(4), dejanje, na katerem temelji [ENP], po zakonu izvršitvene države članice ni kaznivo dejanje; [...]

[...]“

B. Francosko pravo

9. Člen 695-23 Code de procédure pénale (zakonik o kazenskem postopku) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa:

„Izvršitev [ENP] se zavrne tudi, če dejanje, ki je predmet navedenega naloga za prijetje, glede na francosko zakonodajo ni kaznivo dejanje.

Z odstopanjem od prvega odstavka se [ENP] izvrši brez ugotavljanja dvojne kaznivosti očitane dejanja, če je za obravnavana ravnanja v skladu z zakonodajo odreditvene države članice zagrožena kazen odvzema prostosti treh ali več let zavora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, s podobnim trajanjem in če navedena ravnanja spadajo v eno od kategorij kaznivih dejanj iz člena 694-32.

Kadar se uporabljajo določbe prejšnjega odstavka, sta pravna kvalifikacija dejanja in določitev naložene kazni predmet izključne presoje pravosodnega organa odreditvene države članice.

[...]“

III. Spor o glavni stvari, vprašanja za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

10. Italijanski pravosodni organi so 6. junija 2016 zoper KL izdali ENP zaradi izvršitve obsodbe na 12 let in šest mesecev zapora, ki jo je izreklo Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi, Italija) s sodbo z dne 9. oktobra 2009, pri čemer je kazen postala izvršljiva 13. julija 2012, potem ko je Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče, Italija) zavrnilo pritožbo, ki jo je vložil KL.

11. Ta obsodba je ustrezala kumulaciji štirih kazni, izrečenih za ta štiri kazniva dejanja: oboroženi rop v sotorilstvu (eno leto zapora), uničevanje in plenjenje (deset let zapora), nošenje orožja (devet mesecev zapora) ter uporaba eksplozivnih naprav (devet mesecev zapora).

12. Natančneje, glede kaznivega dejanja, ki je opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“ ter je določeno v členu 419 Codice penale (italijanski kazenski zakonik),⁴ so v ENP okoliščine, v katerih je bilo to dejanje storjeno, opisane tako: „v sotorilstvu z drugimi, več kot petimi osebami, med udeležbo na protestnem shodu proti vrhu G8, [je KL] storil dejanja uničevanja in plenjenja v krajevnem in časovnem okviru, v katerem je prišlo do objektivne grožnje za javni red; več primerov poškodovanja mestne opreme in javne lastnine s posledično škodo, ki je ni bilo mogoče natančno ovrednotiti, vendar znaša najmanj nekaj sto milijonov [italijanskih] lir [ITL (več deset milijonov EUR)]; dejanja poškodovanja, plenjenja, uničenja s požigom tudi kreditne institucije oziroma kreditnih institucij, vozil in drugih lokalov, z obteževalno okoliščino povzročitve zelo obsežne premoženjske škode zadevnim osebam“.

13. Iz sodbe Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi) z dne 9. oktobra 2009 je razvidno, da je bilo v okviru te kvalifikacije „uničevanja in plenjenja“ KL pripisanih sedem dejanj, ki se preganjajo kot deli istega protipravnega ravnanja, in sicer poškodovanje mestne opreme in javne lastnine, poškodovanje in plenjenje gradbišča, popolno poškodovanje prostorov kreditne institucije Credito Italiano, popolno poškodovanje s požigom vozila Fiat Uno, popolno poškodovanje s požigom prostorov kreditne institucije Carige, popolno poškodovanje s požigom vozila Fiat Brava ter popolno poškodovanje in plenjenje supermarketa.

14. KL ni soglašal s svojo predajo na podlagi ENP. Preiskovalni senat Cour d'appel de Rennes (višje sodišče v Rennesu, Francija) je s sodbo z dne 23. avgusta 2019 odredil dopolnitev informacij, da bi se mu zlasti predložili sodba Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi) z dne 9. oktobra 2009 in poznejša sodba Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče). Ta preiskovalni senat je s sodbo z dne 15. novembra 2019 zavrnil predajo KL, ker postopek ni vseboval dokazila, ki bi potrjevalo, da je bila Italijanski republikli posredovana zahteva za odvetnika, ki jo je podal KL, in je odredil njegovo izpustitev na prostost.

15. Cour de cassation (kasacijsko sodišče) je s sodbo z dne 18. decembra 2019 to sodbo razveljavilo in zadevo dodelilo preiskovalnemu senatu Cour d'appel d'Angers (višje sodišče v Angersu, Francija). Ta preiskovalni senat je s sodbo z dne 4. novembra 2020, prvič, zavrnil predajo KL italijanskim pravosodnim organom zaradi izvršitve ENP v delu, v katerem je bil ta izdan za izvršitev desetletne zaporne kazni, ki je bila izrečena za kaznivo dejanje, opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“. Drugič, odredil je dopolnitev informacij, da bi italijanski pravosodni organi pojasnili, ali želijo, da se obsodba na kazen dveh let in šestih mesecev zapora, izrečena za

⁴ Ta člen, naslovljen „Uničevanje in plenjenje“, v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa, da „[k]dor stori, razen v primerih iz člena 285, dejanja uničevanja in plenjenja, se kaznuje z zaporom od osmih do petnajstih let. Kazen je večja, če je kaznivo dejanje storjeno v zvezi z orožjem, strelivom ali živili, in sicer na kraju njihove prodaje ali skladiščenja.“

preostala tri kazniva dejanja iz ENP, izvrši v Franciji. Procureur général près la Cour d'appel d'Angers (generalni državni tožilec pri višjem sodišču v Angersu) je zoper to sodbo vložil pritožbo pri Cour de cassation (kasacijsko sodišče), ki je predložitveno sodišče.

16. To sodišče opozarja, da je Sodišče v sodbi z dne 11. januarja 2017, Grundza (C-289/15, v nadaljevanju: sodba Grundza, EU:C:2017:4)⁵, podalo razlago pogoja dvojne kaznivosti, in navaja, da je preiskovalni senat Cour d'appel d'Angers (višje sodišče v Angersu) za zavrnitev predaje KL italijanskim pravosodnim organom, kar zadeva kaznivo dejanje, opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“, poudaril, da dve od sedmih dejanj, na katerih temelji ta kazen, v Franciji ne moreta pomeniti kaznivega dejanja, in sicer sta to, prvič, poškodovanje prostorov kreditne institucije Credito Italiano in, drugič, poškodovanje s požigom vozila Fiat Brava. Ta preiskovalni senat naj bi na podlagi tega sklepal, da sta Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi) in Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) „izrazili nedvoumno voljo“ po analiziranju teh sedmih dejanj tako, da tvorijo neločljivo celoto, in da zato uporaba pogoja dvojne kaznivosti zahteva izločitev vseh teh neločljivih dejanj.

17. Po navedbah predložitvenega sodišča iz sodbe Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) z dne 13. julija 2012 izhaja, da je objektivni znak kaznivega dejanja uničevanja in plenjenja, določenega v členu 419 italijanskega kazenskega zakonika, storitev dejanj uničevanja – s katerim koli ravnanjem in na kateri koli način – ki privedejo do vsekakor vseobsegajočega, nerazlikovalnega, obsežnega in temeljitega porušenja, uničenja in tudi poškodovanja velikega števila premičnin ali nepremičnin, tako da povzročijo ne le škodo za premoženje enega ali več subjektov in družbeno škodo, ki je posledica poseganja v zasebno lastnino, ampak tudi resnično kršenje in ogrožanje javnega reda, razumljenega v posebnem smislu urejenosti in običajnega poteka vsakdanjega življenja, ki mu v skupnosti ustrezata prepričanje o in občutek brezskrbnosti in varnosti. Predložitveno sodišče iz tega sklepa, da se v italijanskem kazenskem pravu kaznivo dejanje, opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“, nanaša na več obsežnih dejanj uničevanja, ki poleg tega, da povzročijo škodo lastnikom zadevnega premoženja, ogrožajo tudi javni mir in običajni potek vsakdanjega življenja.

18. To sodišče poudarja, da v francoskem kazenskem pravu ogrožanje javnega miru z uničenjem velikega števila premičnin ali nepremičnin ni izrecno kaznivo. Kaznivi naj bi bili le uničevanje, poškodovanje in tatvine s poškodovanjem, storjeni po potrebi v sistorilstvu, ki lastnikom zadevnega premoženja povzročijo škodo. Zato se po mnenju navedenega sodišča postavlja vprašanje, ali je ogrožanje javnega miru, ki ga Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi) in Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) očitata KL kot bistven element kaznivega dejanja, opredeljenega kot „uničevanje in plenjenje“, upoštevno za presojo izpolnjevanja pogoja dvojne kaznivosti.

19. Če bi bil pogoj dvojne kaznivosti v obravnavanem primeru izpolnjen, predložitveno sodišče navaja, da Okvirni sklep 2002/584 ne vsebuje določbe, na podlagi katere bi lahko izvršitvena država članica zavrnila predajo zadevne osebe z obrazložitvijo, da je kazen, ki jo je izrekla odreditvena država članica, nesorazmerna glede na dejanja, na katera se nanaša ENP. Poleg tega, čeprav lahko v skladu s členom 5 tega okvirnega sklepa za izvršitev ENP, ki jo izvede izvršitveni pravosodni organ, po zakonu izvršitvene države članice velja pogoj, da pravni sistem odreditvene države članice vsebuje določbe o reviziji izrečene kazni, naj bi bilo tako le v primeru, v katerem je kaznivo dejanje, za katero je bil izstavljen ENP, kaznivo z dosmrtno zaporno kaznijo ali

⁵ V zvezi s to sodbo glej Falkiewicz, A., „The Double Criminality Requirement in the Area of Freedom, Security and Justice – Reflections in Light of the European Court of Justice Judgment of 11 January 2017, C-289/15, Criminal Proceedings against Jozef Grundza“, *European Criminal Law Review*, 2017, zv. 7, št. 3, str. 258–274.

doživljenjskim ukrepom, vezanim na odvzem prostosti. Zato, tudi če izvršitvena država članica meni, da gre za resne težave glede sorazmernosti ENP, naj iz tega razloga ne bi mogla zavriniti odreditve predaje zahtevane osebe, da bi se izvršila kazen, ki jo je izrekla odreditvena država članica.

20. Čeprav mora odreditvena država članica sorazmernost ENP načeloma preveriti pred njegovo izdajo, naj s tem preverjanjem ne bi bilo mogoče preprečiti kršitve načela sorazmernosti, kadar je bil, kot v postopku v glavni stvari, ENP izdan za izvršitev kazni, naložene za enotno kaznivo dejanje, ki vključuje več dejanj, od katerih pa so v izvršitveni državi članici kazniva le nekatera. V tem primeru namreč kazen, ki jo je izrekla odreditvena država članica, ustreza vsem tem dejanjem, čeprav je predaja zaradi nekaterih od njih izključena. Po mnenju predložitvenega sodišča iz tega sledi, da čeprav je bil lahko ENP sorazmeren ob izdaji, ni mogoče izključiti možnosti, da ob izvršitvi to ne bo več veljalo.

21. Iz člena 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 v povezavi z njegovo uvodno izjavo 12 pa naj bi izhajalo, da je treba v okviru ENP spoštovati temeljne pravice in temeljna pravna načela, izražene v Listini. V zvezi s tem naj bi člen 49(3) Listine določal načelo, da kazen ne sme biti nesorazmerna s kaznivim dejanjem.

22. V teh okoliščinah je Cour de cassation (kasacijsko sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

- „1. Ali je treba člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da je pogoj dvojne kaznivosti izpolnjen v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem se predaja zahteva za ravnanja, ki so bila v odreditveni državi opredeljena kot kaznivo dejanje ‚uničevanja in plenjenja‘, katerega elementi so ravnanja uničevanja in plenjenja, s katerimi se ogroža javni mir, če v izvršitveni državi obstajajo kazniva dejanja tatvine s poškodovanjem, uničevanja in poškodovanja, ki ne vsebujejo tega elementa ogrožanja javnega miru?
2. Če bi bil odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je treba člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da lahko sodišče izvršitvene države zavrne izvršitev [ENP], izdanega za izvršitev kazni, če ugotovi, da so pravosodni organi odreditvene države zadevno osebo obsodili na to kazen zaradi storitve enega kaznivega dejanja, s katerim se sankcionirajo različna ravnanja, in da je v izvršitveni državi kazniv samo del teh ravnanj? Ali je treba razlikovati glede na to, ali so sodni organi odreditvene države ta različna ravnanja šteli za deljiva ali ne?
3. Ali člen 49(3) [Listine] pravosodnemu organu izvršitvene države članice nalaga, da zavrne izvršitev [ENP], kadar je po eni strani ta izdan za izvršitev ene kazni za eno kaznivo dejanje[,] po drugi strani pa nekatera ravnanja, za katera je bila izrečena ta kazen, po zakonu izvršitvene države članice niso kazniva, tako da se lahko predaja odobri samo za del teh ravnanj?“

23. Predložitveno sodišče je Sodišču predlagalo, naj ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po hitrem postopku iz člena 105(1) Poslovnika Sodišča. Predsednik Sodišča je z odločbo z dne 13. aprila 2021 ta predlog zavrnil. Vendar je odločil, da bo ta zadeva obravnavana prednostno na podlagi člena 53(3) Poslovnika.

24. Pisna stališča so vložili KL, francoska in italijanska vlada ter Evropska komisija. KL, francoska vlada in Komisija so tudi ustno podali stališča na obravnavi, ki je bila 20. januarja 2022.

IV. Analiza

A. Prvo vprašanje za predhodno odločanje

25. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da je pogoj dvojne kaznivosti iz teh določb izpolnjen v položaju, v katerem je ENP izdan za dejanja, ki so v odreditveni državi članici zajeta s kaznivim dejanjem, ki zahteva, da lahko ta dejanja ogrožajo javni mir, če je za taka dejanja v izvršitveni državi članici prav tako predpisana kazenska sankcija, ne da bi se zahteval ta element ogrožanja javnega miru.

26. Francoska in italijanska vlada ter Komisija predlagajo, naj se na to vprašanje odgovori pritrdilno, KL pa predlaga nikalen odgovor.

27. Uvodoma je treba opozoriti, da se v skladu s členom 2(4) Okvirnega sklepa 2002/584 glede drugih kaznivih dejanj, ki jih seznam 32 kaznivih dejanj iz odstavka 2 tega člena ne zajema, zahtevana oseba lahko preda, če dejanja, za katera je bil odrejen ENP, po zakonu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje, kakršni koli že so njegovi znaki ali opis. Z drugimi besedami, izvršitvena država članica lahko na podlagi te določbe izvršitev kazenske sankcije pogojuje s tem, da je izpolnjeno merilo dvojne kaznivosti.⁶ V skladu s tem člen 4 tega okvirnega sklepa, ki se nanaša na razloge za fakultativno neizvršitev ENP, v odstavku 1, točka 1, določa možnost, da izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev ENP, kadar pogoj dvojne kaznivosti ni izpolnjen. Kot izhaja iz predložitvene odločbe, so bile te določbe prenesene s členom 695-23 francoskega zakonika o kazenskem postopku.

28. V obravnavanem primeru sta v ENP omenjeni narava in zakonska označba zadevnih kaznivih dejanj ter so opisane okoliščine, v katerih so bila ta dejanja storjena, na podlagi člena 8(1)(d) in (e) Okvirnega sklepa 2002/584. V zvezi s tem so nekatera od dejanj, ki se očitajo KL, zajeta s kaznivim dejanjem, ki je opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“ ter je določeno v členu 419 italijanskega kazenskega zakonika. Predložitveno sodišče navaja, da se to kaznivo dejanje nanaša na več obsežnih dejanj uničevanja, ki poleg tega, da povzročijo škodo lastnikom zadevnega premoženja, ogrožajo tudi javni mir in običajni potek vsakdanjega življenja. Italijanska vlada je v pisnem stališču navedla, da ta pogoj ogrožanja javnega miru ni izrecno zahtevan s členom 419 italijanskega kazenskega zakonika, da pa izhaja iz sodne prakse italijanskih sodišč.

29. Kot navaja predložitveno sodišče, v francoskem kazenskem pravu ogrožanje javnega miru z uničenjem velikega števila premičnin ali nepremičnin ni izrecno kaznivo. Kaznivi naj bi bili le uničevanje, poškodovanje in tatvine s poškodovanjem, storjeni po potrebi v sostorilstvu, ki lastnikom premoženja povzročijo škodo.

⁶ Glej v tem smislu sodbo Grundza, točka 28.

30. Zato želi to sodišče izvedeti, ali je pogoj dvojne kaznivosti iz člena 2(4) in člena 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 izpolnjen v zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari. Navedeno sodišče se sklicuje na sodbo Grundza, ki se je nanašala na razlago člena 7(3)⁷ in člena 9(1)(d)⁸ Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ⁹.

31. V navedeni sodbi je Sodišče glede člena 7(3) zadnjenavedenega okvirnega sklepa opozorilo, da je treba za razlago določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njeno sobesedilo in cilje, ki jih uresničuje ureditev, katere del je.¹⁰

32. Na prvem mestu, kot je presodilo Sodišče, je iz besedila navedenega člena 7(3) razvidno, da je nujen in zadosten pogoj za presojo dvojne kaznivosti v okoliščini, da dejanja, ki so privedla do obsodbe, izrečene v državi članici izdajateljici, pomenijo kaznivo dejanje tudi v državi članici izvršiteljici, in iz tega izhaja, da se ne zahteva, da so kazniva dejanja v dveh zadevnih državah članicah identična.¹¹ Sodišče je dodalo, da to razlago potrjuje besedilo „ne glede na znake ali opis“ kaznivega dejanja, kakor je določeno v državi članici izvršiteljici, iz katerega je razvidno, da ni nujno, da se popolnoma ujemajo vsi znaki kaznivega dejanja, kakor so opisani bodisi v pravu države članice izdajateljice bodisi v pravu države članice izvršiteljice, niti v imenu niti v taksonomiji kaznivega dejanja v zadevnih nacionalnih pravnih redih.¹² Zato ta določba zagotavlja *prožni pristop* s strani pristojnega organa države članice izvršiteljice pri presoji pogoja dvojne kaznivosti, tako glede znakov kot tudi opisa kaznivega dejanja.¹³

33. Tako mora pristojni organ države članice izvršiteljice pri presoji dvojne kaznivosti preveriti, ali bi se dejanski elementi kaznivega dejanja, kot se odražajo v sodbi, ki jo je izdal pristojni organ države članice izdajateljice, če bi nastali na ozemlju države članice izvršiteljice, lahko šteli za kaznive.¹⁴

34. V zvezi s to jezikovno razlago je treba ugotoviti, da je besedilo člena 2(4) in člena 4(1), točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 podobno besedilu člena 7(3) oziroma člena 9(1)(d) Okvirnega sklepa 2008/909. Tako navedeni člen 2(4) določa, da se zahtevana oseba lahko preda, če *dejanja, za katera je bil odrejen ENP*, po zakonu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje, *kakršni koli že so njegovi znaki ali opis*. Torej se razlaga pogoja dvojne kaznivosti, na katero je bilo opomnjeno v prejšnji točki teh sklepnih predlogov, na enak način uporablja za Okvirni sklep 2002/584.

35. Na drugem mestu, Sodišče je v sodbi Grundza presodilo, da sobesedilo, v katero sta umeščena člen 7(3) in člen 9(1)(d) Okvirnega sklepa 2008/909, prav tako govori v prid takšni presoji dvojne kaznivosti.¹⁵ Ta okvirni sklep namreč temelji zlasti na načelu medsebojnega priznavanja, ki je v skladu z njegovo uvodno izjavo 1, v povezavi s členom 82(1) PDEU, „temeljni kamen“

⁷ V skladu s to določbo lahko „[p]ri kaznivih dejanjih, ki jih odstavek 1 ne zajema, [...] država izvršiteljica priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije pogojuje s tem, da se sodba nanaša na dejanja, ki so kazniva tudi po pravu države izvršiteljice, ne glede na znake ali opis kaznivega dejanja“.

⁸ Ta člen določa, da „[p]ristojni organ države izvršiteljice lahko zavrne priznanje sodbe in izvršitev kazenske sankcije[,] če se v primeru iz člena 7(3) ter če je država izvršiteljica podala izjavo na podlagi člena 7(4) v zvezi s členom 7(1), sodba nanaša na dejanja, ki po pravu države izvršiteljice niso kazniva“.

⁹ Okvirni sklep Sveta z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (UL 2008, L 327, str. 27).

¹⁰ Sodba Grundza, točka 32.

¹¹ Sodba Grundza, točka 34.

¹² Sodba Grundza, točka 35.

¹³ Sodba Grundza, točka 36.

¹⁴ Sodba Grundza, točka 38.

¹⁵ Sodba Grundza, točka 39.

pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah znotraj Unije, ki v skladu z uvodno izjavo 5 navedenega okvirnega sklepa temelji na posebnem vzajemnem zaupanju v pravne sisteme drugih držav članic.¹⁶

36. Sodišče je dodalo, da pogoj dvojne kaznivosti pomeni izjemo od splošnega pravila priznavanja sodb in izvrševanja kazenske sankcije, zato je treba področje uporabe razloga za zavrnitev priznanja sodbe in izvršitve kazenske sankcije zaradi neobstoja dvojne kaznivosti, kot je določeno v členu 9(1)(d) Okvirnega sklepa 2008/909, razlagati ozko, da se omeji število primerov nepriznanja in neizvršitve.¹⁷ Pristojnemu organu države članice izvršiteljice v okviru presoje dvojne kaznivosti ni treba preveriti, ali je kršen interes, ki ga ščiti država članica izdajateljica, temveč ali se lahko šteje – če bi se zadevna kršitev zgodila na ozemlju države članice, v kateri je ta organ – da je bil kršen podoben interes, ki ga ščiti nacionalno pravo te države.¹⁸

37. V obravnavanem primeru je sobesedilo, v katero sta umeščena člen 2(4) in člen 4, prvi odstavek, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584, enako kot sobesedilo člena 7(3) in člena 9(1)(d) Okvirnega sklepa 2008/909. Kot je namreč razvidno iz uvodnih izjav 6 in 10 ter člena 1(2) Okvirnega sklepa 2002/584, ta prav tako temelji na načelu medsebojnega priznavanja.¹⁹

38. Na tretjem mestu, iz sodbe Grundza izhaja, da je v skladu s členom 3(1) Okvirnega sklepa 2008/909 njegov namen določiti pravila, na podlagi katerih država članica zaradi lažje socialne rehabilitacije obsojene osebe prizna sodbo in izvrši kazensko sankcijo.²⁰

39. Kar zadeva Okvirni sklep 2002/584, v njem sicer res ni omenjeno, da je njegov cilj lažja socialna rehabilitacija obsojene osebe. Vendar je namen tega okvirnega sklepa to, da se z uvedbo poenostavljenega in učinkovitega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene storitve kaznivega dejanja, poenostavi in pospeši pravosodno sodelovanje in da se tako prispeva k uresničitvi cilja, zastavljenega za Unijo, da postane območje svobode, varnosti in pravice, tako da se opira na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami.²¹ Cilj, ki mu sledi navedeni okvirni sklep, je zlasti olajševanje in pospešitev predaje med pravosodnimi organi držav članic ter spoštovanje temeljnih pravic predane osebe.²² Splošneje je namen mehanizma ENP zlasti boj proti nekaznovanosti zahtevane osebe, ki je na drugem ozemlju, kot je to, na katerem je domnevno storila kaznivo dejanje.²³ Ti cilji po mojem mnenju enako kot za Okvirni sklep 2008/909 privedejo do sprejetja ozke razlage pogoja dvojne kaznivosti, ki ga določa Okvirni sklep 2002/584.

40. V teh okoliščinah je v nasprotju s tem, kar KL trdi v pisnem stališču, razlago, uporabljeno v sodbi Grundza, očitno mogoče prenesti na določbe Okvirnega sklepa 2002/584. Zato je treba, enako kot je Sodišče razsodilo v navedeni sodbi²⁴, člen 2(4) in člen 4(1) tega okvirnega sklepa

¹⁶ Sodba Grundza, točka 41 in navedena sodna praksa.

¹⁷ Sodba Grundza, točka 46.

¹⁸ Sodba Grundza, točka 49.

¹⁹ Glej v tem smislu sodbo z dne 22. februarja 2022, Openbaar Ministerie (Z zakonom ustanovljeno sodišče v odreditveni državi članici) (C-562/21 PPU in C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, točka 43 in navedena sodna praksa).

²⁰ Sodba Grundza, točka 50.

²¹ Glej sodbo z dne 26. oktobra 2021, Openbaar Ministerie (Pravica do izjave pred izvršitvenim pravosodnim organom) (C-428/21 PPU in C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, točka 38 in navedena sodna praksa).

²² Glej sodbo z dne 26. oktobra 2021, Openbaar Ministerie (Pravica do izjave pred izvršitvenim pravosodnim organom) (C-428/21 PPU in C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, točka 58).

²³ Glej sodbo z dne 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Neodvisnost odreditvenega pravosodnega organa) (C-354/20 PPU in C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, točka 62).

²⁴ Glej točko 54 sodbe Grundza.

razlagati tako, da se šteje, da je pogoj dvojne kaznivosti izpolnjen, če bi se za dejanske elemente kaznivega dejanja, kot se odražajo v sodbi, ki jo je izdal pristojni organ odreditvene države članice, če bi nastali na ozemlju izvršitvene države članice, lahko štelo, da so kaznivi.

41. V obravnavanem primeru je iz predložitvene odločbe razvidno, da kaznivega dejanja, ki je v italijanskem pravu opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“, ni na seznamu 32 kaznivih dejanj iz člena 2(2) Okvirnega sklepa 2002/584. V teh okoliščinah se na podlagi člena 2(4) in člena 4(1) tega okvirnega sklepa ter v skladu s francoskim pravom predaja KL lahko pogojuje s tem, da dejanja, za katera je bil izdan ENP, po zakonu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje.

42. Kot v zvezi s tem poudarja predložitveno sodišče, v italijanskem pravu kaznivo dejanje, ki je opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“, v nasprotju s francoskim pravom zahteva, da lahko ta dejanja ogrožajo javni mir. To sodišče celo meni, da gre za „bistven element“ tega kaznivega dejanja. Vendar je treba ugotoviti, da zahteva po ogrožanju javnega miru spada med *znake* navedenega kaznivega dejanja, in ne med dejanja sama po sebi, kot jih je storila zahtevana oseba in so navedena v ENP.²⁵ Kot pa je navedlo Sodišče, ni nujno, da se popolnoma ujemajo vsi znaki kaznivega dejanja, kakor so opisani bodisi v pravu odreditvene države članice bodisi v pravu izvršitvene države članice, niti v imenu niti v taksonomiji kaznivega dejanja v zadevnih nacionalnih pravnih redih.²⁶

43. Poleg tega iz sodne prakse Sodišča tudi izhaja, da mora pristojni organ države članice izvršiteljice v okviru presoje dvojne kaznivosti preveriti, ali se lahko šteje – če bi se zadevna kršitev zgodila na ozemlju te države članice – da je bil kršen podoben interes, ki ga ščiti nacionalno pravo te države.²⁷ Kaznivo dejanje, opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“, deloma opredeljuje okoliščina, da sta povzročeni škoda za premoženje enega ali več subjektov in družbena škoda, ki je posledica poseganja v zasebno lastnino.²⁸ V obravnavanem primeru pa so, kot je razvidno iz predložitvene odločbe, za dejanja, na katera se nanaša to kaznivo dejanje, v Franciji predpisane kazenske sankcije, pri katerih je zadevni interes ta, da se zaščitijo lastniki zadevnega premoženja. Zato je interes, zaščiten s pravom izvršitvene države članice, podoben tistemu, na katerega se meri v odreditveni državi članici.

44. Torej dejstvo, da je ogrožanje javnega miru bistven znak kaznivega dejanja, ki je v odreditveni državi članici opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“, očitno ni upoštevno za preverjanje izpolnjevanja pogoja dvojne kaznivosti, ki ga opravi izvršitveni pravosodni organ.

²⁵ Kot je generalni pravobranilec M. Bobek poudaril v sklepnih predlogih v zadevi Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, točka 51), sta pri presoji dvojne kaznivosti potrebna dva bistvena koraka: (1) *prenos*, ki vključuje upoštevanje osnovnih značilnosti dejanja, storjenega v državi izdajateljici, in obravnavanje tega dejanja, kot da bi bilo storjeno v državi izvršiteljici, ter (2) *uvrstitev* teh osnovnih dejanj pod katero koli ustrezno kaznivo dejanje, kakor je opredeljeno v pravu države izvršiteljice.

²⁶ Glej točko 32 teh sklepnih predlogov.

²⁷ Glej točko 36 teh sklepnih predlogov.

²⁸ Glej točko 17 teh sklepnih predlogov, ki se sklicuje na predložitveno odločbo. KL v pisnem stališču trdi, da družbena vrednota, ki se ščiti s kaznivim dejanjem, opredeljenim kot „uničevanje in plenjenje“, ni spoštovanje premoženja in lastnine, ampak spoštovanje javnega reda in miru. Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča za vprašanja v zvezi z razlago prava Unije, ki jih nacionalna sodišča postavijo v pravnem in dejanskem okviru, ki so ga pristojna opredeliti sama in katerega pravilnosti Sodišče ne preverja, velja domneva upoštevnosti (sodba z dne 25. novembra 2021, Finanzamt Österreich (Družinski dodatki za delavca na področju razvojne pomoči), C-372/20, EU:C:2021:962, točka 54). V teh okoliščinah je treba pri določitvi interesa, ki se ščiti v okviru kaznivega dejanja, opredeljenega kot „uničevanje in plenjenje“, upoštevati predložitveno odločbo.

45. Zato predlagam, naj se na prvo vprašanje odgovori, da je treba člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da je pogoj dvojne kaznivosti iz teh določb izpolnjen v položaju, v katerem je ENP izdan za dejanja, ki so v odreditveni državi članici zajeta s kaznivim dejanjem, ki zahteva, da lahko ta dejanja ogrožajo javni mir, če je za taka dejanja v izvršitveni državi članici prav tako predpisana kazenska sankcija, ne da bi se zahteval ta element ogrožanja javnega miru.

B. Drugo in tretje vprašanje za predhodno odločanje

46. Predložitveno sodišče z drugim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v primeru pritrtilnega odgovora na prvo vprašanje v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 ter člen 49(3) Listine razlagati tako, da lahko izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev ENP, izdanega za izvršitev kazni, v položaju, v katerem ta kazen ustreza več dejanjem, ki jih je storila zahtevana oseba in ki se v odreditveni državi članici preganjajo kot deli enotnega kaznivega dejanja, medtem ko za nekatera od teh dejanj v izvršitveni državi članici ni predpisana kazenska sankcija.

1. Dopustnost

47. Italijanska vlada v pisnem stališču navaja, da po mnenju preiskovalnega senata Cour d'appel d'Angers (višje sodišče v Angersu) pogoj dvojne kaznivosti v postopku v glavni stvari ni izpolnjen za dve od sedmih dejanj, ki se preganjajo pod opisom „uničevanje in plenjenje“ iz člena 419 italijanskega kazenskega zakonika.²⁹ Ta preiskovalni senat naj bi poudaril, da je bil v zvezi s tema dejanjema KL označen kot oseba, ki je zgolj bila v bližini zadevne kreditne institucije in zadevnega vozila, ne da bi dejansko sodelovala pri dejanjih uničevanja. Predložitveno sodišče naj bi iz tega sklepalo, da je v francoskem pravu kaznivo dejanje uničevanja ali poškodovanja premoženja podano le, če je obdolženec sam storil dejanja tega kaznivega dejanja, in da je zato navedeni preiskovalni senat utemeljeno odločil, da za dve zadevni dejanji pogoj dvojne kaznivosti manjka.

48. Kot navaja italijanska vlada, je zadevni preiskovalni senat v resnici izpostavil ne vprašanje uporabe pogoja dvojne kaznivosti, ampak problem dokazanosti, ker je menil, da ni bil predložen dokaz, da je KL storil nekatera od dejanj, ki se mu pripisujejo. Zato naj bi bili drugo in tretje vprašanje nedopustni v delu, v katerem se nanašata na člen 49 Listine v zvezi z načeloma zakonitosti in sorazmernosti kaznivih dejanj in kazni, medtem ko naj bi se morali nanašati na člen 48 te listine v zvezi z domnevo nedolžnosti in pravico do obrambe. Poleg tega, ker naj nekatera od dejanj, ki se v italijanskem pravu preganjajo pod opisom „uničevanje in plenjenje“, v francoskem pravu ne bi pomenila kaznivega dejanja, naj bi bil upošteven člen 49(1) Listine, ne pa njen člen 49(3), na katerega se predložitveno sodišče sklicuje v tretjem vprašanju.

49. V zvezi s tem poudarjam, da je predložitveno sodišče v svoji odločbi izhajalo iz premise, da za dve od sedmih dejanj, ki se očitajo KL v okviru kaznivega dejanja, opredeljenega kot „uničevanje in plenjenje“, v francoskem pravu ni predpisana kazenska sankcija. O tej premisi, ki je rezultat preučitve okoliščin storitve teh dveh dejanj, se v okviru predloga za sprejetje predhodne odločbe ne razpravlja. To sodišče se s svojimi vprašanji namreč ne sprašuje o dokazanosti zadevnih dejanj, ampak o posledicah, ki jih je treba iz tega položaja izpeljati za razlago pogoja dvojne kaznivosti v smislu prava Unije in za izvršitev zadevnega ENP.

²⁹ Ta vlada poudarja, da italijansko pravo omogoča, da se kaznuje ne le dejanski storilec dejanj, ampak tudi vsakdo, ki je s svojim aktivnim ali pasivnim namernim ravnanjem udeležen pri storitvi kaznivega dejanja.

50. Natančneje, predložitveno sodišče dvomi o tem, da je ta pogoj izpolnjen v zadevi, kot je ta iz postopka v glavni stvari. Po mojem mnenju je zato jasno, da se postavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije ter da je odgovor nanje koristen in upošteven za rešitev spora, o katerem odloča to sodišče. Menim torej, da sta drugo in tretje vprašanje v celoti dopustni.

2. Vsebinska preučitev

51. V obravnavanem primeru želi predložitveno sodišče izvedeti, ali izpolnjevanje pogoja dvojne kaznivosti glede na člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 ter člen 49(3) Listine zahteva, da lahko vsa dejanja, ki se preganjajo v okviru enotnega kaznivega dejanja v odreditveni državi članici, pomenijo kaznivo dejanje tudi v izvršitveni državi članici.

52. Francoska in italijanska vlada ter Komisija z manjšimi razlikami predlagajo, naj se na to vprašanje odgovori nikalno, KL pa predlaga, naj se odgovori pritrdilno.

53. V zvezi s tem bom preučil (a) obseg pogoja dvojne kaznivosti pri enotnem kaznivem dejanju, nato pa še (b) spoštovanje načela sorazmernosti iz člena 49(3) Listine.

a) Obseg pogoja dvojne kaznivosti pri enotnem kaznivem dejanju

54. Najprej, kot je bilo že navedeno, je iz besedila člena 2(4) Okvirnega sklepa 2002/584 razvidno, da ni nujno, da se *popolnoma ujemajo* vsi znaki kaznivega dejanja, kakor so opisani bodisi v pravu odreditvene države članice bodisi v pravu izvršitvene države članice, niti v imenu niti v taksonomiji kaznivega dejanja v zadevnih nacionalnih pravnih redih.³⁰ S to določbo se torej ne zahteva, da vsa dejanja, ki tvorijo enotno kaznivo dejanje, na katero se nanaša ENP, pomenijo kaznivo dejanje v izvršitveni državi članici.

55. Dalje, glede sobesedila člena 2(4) in člena 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 je treba spomniti, da je namen tega okvirnega sklepa to, da se z uvedbo poenostavljenega in učinkovitega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene storitve kaznivega dejanja, poenostavi in pospeši pravosodno sodelovanje in da se tako prispeva k uresnitvi cilja, zastavljenega za Unijo, da postane območje svobode, varnosti in pravice, tako da se opira na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami. Načelo medsebojnega priznavanja je izraženo v členu 1(2) navedenega okvirnega sklepa, v katerem je določeno pravilo, da morajo države članice izvršiti vsak ENP na osnovi tega načela in v skladu z določbami istega okvirnega sklepa. Iz tega sledi, da izvršitveni pravosodni organi lahko načeloma zavrnejo izvršitev ENP samo iz taksativno naštetih razlogov za neizvršitev, določenih z Okvirnim sklepom 2002/584, za izvršitev ENP pa se lahko določi le eden od pogojev, ki so izčrpno naštet v členu 5 tega okvirnega sklepa. Zato je, medtem ko je izvršitev ENP načelo, zavrnitev izvršitve določena kot izjema, ki jo je treba *razlagati ozko*.³¹ To sobesedilo govori v prid razlagi, da je pogoj dvojne kaznivosti izpolnjen, če je v izvršitveni državi članici kazenska sankcija predpisana le za del dejanj, ki tvorijo enotno kaznivo dejanje, na katero se nanaša ENP.

56. Seveda je Sodišče navedlo, kar zadeva razloge za fakultativno neizvršitev, naštete v členu 4 Okvirnega sklepa 2002/584, da iz besedila tega člena, zlasti iz uporabe povedkovnika „lahko“ v kombinaciji z glagolom „zavrniti“, katerega osebik je izvršitveni pravosodni organ, izhaja, da

³⁰ Glej v tem smislu sodbo Grundza, točka 35.

³¹ Glej v tem smislu sodbo z dne 22. februarja 2022, Openbaar Ministerie (Z zakonom ustanovljeno sodišče v odreditveni državi članici) (C-562/21 PPU in C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, točke od 42 do 44 in navedena sodna praksa).

mora imeti zadnjenavedeni polje proste presoje v zvezi z vprašanjem, ali je treba izvršitev ENP zavrnila ali ne iz razlogov, navedenih v tem členu 4.³² Iz tega izhaja, da države članice, če se odločijo za prenos enega ali več razlogov za fakultativno neizvršitev iz člena 4 tega okvirnega sklepa, ne smejo določiti, da morajo pravosodni organi zavrnila izvršitev vsakega ENP, ki formalno spada na področje uporabe navedenih razlogov, ne da bi imeli ti organi možnost upoštevati okoliščine posameznega primera.³³

57. V obravnavanem primeru iz predložitvene odločbe izhaja, da se del dejanj, na katera se nanaša ENP, v okviru kaznivega dejanja, opredeljenega kot „uničevanje in plenjenje“, v izvršitveni državi članici uvršča pod kazniva dejanja tatvine s poškodovanjem, uničevanja ali poškodovanja. Po mojem mnenju ta položaj izvršitvenemu pravosodnemu organu ne omogoča – tudi v okviru polja proste presoje, ki se mu priznava – da zavrne izvršitev ENP iz razloga, določenega v členu 4(1), točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584.

58. Nazadnje, v skladu s členom 1(1) tega okvirnega sklepa je namen mehanizma ENP omogočiti prijetje in predajo zahtevane osebe, da, glede na cilj, ki mu sledi navedeni okvirni sklep, storjeno kaznivo dejanje ne ostane nekaznovano in da se ta oseba kazensko preganja ali da prestaja kazen zapora, ki ji je bila izrečena.³⁴ Kot pa je v pisnem stališču poudarila francoska vlada, bi razlaga, na podlagi katere bi se izvršitev ENP zavrnila zato, ker del dejanj, ki se preganjajo v odreditveni državi članici, v izvršitveni državi članici ni kazniv, privedla do tega, da bi se zagotovila nekaznovanost obsojene osebe za vsa zadevna dejanja, vključno s tistimi, ki so v teh dveh državah kazniva.

59. V teh okoliščinah menim, da je v postopku v glavni stvari pogoj dvojne kaznivosti izpolnjen, ker je v izvršitveni državi članici kazenska sankcija predpisana za nekatera od dejanj, na katera se nanaša ENP. Torej in v odgovor na vprašanje predložitvenega sodišča ni treba razlikovati glede na to, ali so sodni organi odreditvene države članice ta različna dejanja šteli za deljiva ali ne. Ta element, ki poleg tega spada v opis kaznivega dejanja, namreč ni upošteven za izvršitev ENP.³⁵

b) Spoštovanje načela sorazmernosti iz člena 49(3) Listine

60. Predložitveno sodišče se sprašuje, ali je načelo sorazmernosti v smislu člena 49(3) Listine spoštovano, kadar je bil ENP izdan za izvršitev kazni, naložene za enotno kaznivo dejanje, ki vključuje več dejanj, od katerih pa v izvršitveni državi članici le nekatera pomenijo kaznivo dejanje. Kot navaja to sodišče, čeprav je bil ta nalog lahko sorazmeren ob izdaji, je mogoče, da ob izvršitvi ni več, kar privede do zavrnitve predaje zahtevane osebe.

61. V zvezi s tem se mi zdi pomembno razlikovati med sorazmernostjo ENP in sorazmernostjo izrečene kazni. Na eni strani iz sodne prakse Sodišča izhaja, da v zvezi z ukrepom, ki – tako kot izdaja ENP – lahko poseže v pravico zadevne osebe do svobode, to varstvo pomeni, da je treba sprejeti odločitev, ki izpolnjuje zahteve učinkovitega sodnega varstva.³⁶ Poleg tega varstvo pravic zadevne osebe zahteva, da odreditveni pravosodni organ opravi nadzor nad izpolnjenostjo pogojev, potrebnih za izdajo ENP, in objektivno – ob upoštevanju vseh obremenilnih in razbremenilnih dokazov ter ne da bi bil izpostavljen tveganju, da bi mu bila pri njegovem

³² Glej sodbo z dne 29. aprila 2021, X (Evropski nalog za prijetje – *Ne bis in idem*) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, točka 43 in navedena sodna praksa).

³³ Glej sodbo z dne 29. aprila 2021, X (Evropski nalog za prijetje – *Ne bis in idem*) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, točka 44).

³⁴ Glej sodbo z dne 13. januarja 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, točka 76 in navedena sodna praksa).

³⁵ Pojasniti moram, da je italijanska vlada v pisnem stališču trdila, da ob upoštevanju enotnosti, značilne za različna dejanja, ki tvorijo kaznivo dejanje, opredeljeno kot „uničevanje in plenjenje“, teh dejanj očitno ni mogoče ločevati.

³⁶ Glej v tem smislu sodbo z dne 13. januarja 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, točka 63 in navedena sodna praksa).

odločanju lahko dana zunanja navodila, zlasti od izvršilne veje oblasti – preizkusi, *ali je bila navedena izdaja sorazmerna*.³⁷ Kot je v tem smislu navedlo predložitveno sodišče, mora odreditvena država članica preveriti sorazmernost ENP, preden ga izda, kar lahko okrepi načelo medsebojnega priznavanja. V obravnavanem primeru to sodišče ne trdi, da je zadevni ENP nesorazmeren.

62. Poleg tega je, kadar je ENP izdan zaradi izvršitve kazni, njegova sorazmernost posledica izrečene obsodbe, na podlagi katere, kot izhaja iz člena 2(1) Okvirnega sklepa 2002/584, morata naložena kazen zapor ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, znašati vsaj štiri mesece.³⁸ V postopku v glavni stvari je izrečena kazen daljša od teh štirih mesecev. V teh okoliščinah menim, da je ENP videti sorazmeren v smislu člena 2(1) tega okvirnega sklepa.

63. Kar na drugi strani zadeva sorazmernost izrečene kazni, lahko države članice v skladu z določbami navedenega okvirnega sklepa zavrnejo izvršitev ENP le v primerih obvezne neizvršitve, ki so določeni v členu 3 tega okvirnega sklepa, in v primerih fakultativne neizvršitve, ki so naštetih v njegovih členih 4 in 4a. Poleg tega lahko izvršitveni pravosodni organ izvršitev ENP podredi le pogojem, določenim v členu 5 istega okvirnega sklepa.³⁹ Ugotoviti pa je treba, da morebitne nesorazmernosti kazni ni med razlogi za neizvršitev, ki jih določa Okvirni sklep 2002/584.

64. Vseeno ta okvirni sklep, kot določa njegov člen 1(3), ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 PEU. V tem smislu je Sodišče dopustilo, da so „v izjemnih okoliščinah“ mogoče omejitve načel medsebojnega priznavanja in vzajemnega zaupanja med državami članicami. Sodišče je tako pod nekaterimi pogoji priznalo možnost izvršitvenega pravosodnega organa, da ustavi postopek predaje, uveden z navedenim okvirnim sklepom, kadar obstaja nevarnost, da bi imela ta predaja za posledico nečloveško ali ponižujoče ravnanje z zahtevano osebo v smislu člena 4 Listine.⁴⁰ Vendar se v obravnavanem primeru take izjemne okoliščine ne zdijo podane. Predložitveno sodišče se namreč ne sklicuje na kršitev temeljne pravice do poštenega sojenja, zagotovljene v členu 47, drugi odstavek, Listine, kar zadeva KL, ali na obstoj nevarnosti, da bi predaja KL imela za posledico nečloveško ali ponižujoče ravnanje v smislu člena 4 Listine. Poleg tega se mi ne zdi, da zgolj okoliščina, da vsa dejanja, ki se preganjajo v okviru enotnega kaznivega dejanja v odreditveni državi članici, ne pomenijo kaznivega dejanja v izvršitveni državi članici, utemeljuje potrditev nove „izjemne okoliščine“ v položaju, v katerem so bile v odreditveni državi članici temeljne pravice zahtevane osebe spoštovane.

65. Komisija trdi, da če na podlagi informacij, vsebovanih v ENP, ni mogoče ugotoviti, da so dejanja, ki so kazniva po pravu izvršitvene države članice, glavna dejanja, na katerih temelji ta ENP, mora izvršitveni pravosodni organ uporabiti postopek iz člena 15(2) Okvirnega sklepa 2002/584⁴¹, da bi izvedel, ali v pravu odreditvene države članice obstaja možnost naknadne delitve kazni. Če je taka delitev kazni mogoča, naj bi moral odreditveni pravosodni organ razmisliti o tem, da se na pomisleke izvršitvenega pravosodnega organa odzove z izdajo novega ENP, omejenega na dejanja, ki pomenijo kaznivo dejanje v pravu izvršitvene države članice. Če pa taka delitev kazni

³⁷ Glej v tem smislu sodbo z dne 13. januarja 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, točka 64 in navedena sodna praksa).

³⁸ Glej sodbo z dne 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (Državni tožilec v Bruslju) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, točka 38).

³⁹ Glej sodbo z dne 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (Švedsko državno tožilstvo) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, točka 36).

⁴⁰ Glej sodbo z dne 19. septembra 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, točki 39 in 40 ter navedena sodna praksa).

⁴¹ Ta člen določa, da „[č]e izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da podatki, ki mu jih je poslala odreditvena država članica, ne zadostujejo za odločitev o predaji, zahteva, da se mu nujno pošljejo potrebne dodatne informacije, zlasti v zvezi s členi 3 do 5 in členom 8, in lahko določi rok za njihovo sprejetje, pri tem pa mora upoštevati časovne roke določene v člen[u] 17“.

v pravu odreditvene države članice ni mogoča, naj bi moral izvršitveni pravosodni organ uporabiti svoje polje proste presoje ob upoštevanju, prvič, svoje pravice, da se ne sklicuje na razlog za neizvršitev zaradi fakultativne narave te pravice, in drugič, nevarnosti nekaznovanosti v primeru neizvršitve ENP. Ta organ naj bi tako izjemoma moral imeti možnost zavrnilo izvršitev ENP v primeru, v katerem so dejanja, za katera je pogoj dvojne kaznivosti izpolnjen, glede na pravo izvršitvene države članice zgolj postranskega pomena v primerjavi s pomenom dejanj, za katera ta pogoj ni izpolnjen.

66. Ta pristop me ne prepriča. Prvič, z Okvirnim sklepom 2002/584 je bil uveden poenostavljen in učinkovit sistem predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene storitve kaznivega dejanja.⁴² Upoštevanje razlage Komisije pa bi pomenilo, da bi ta sistem postal bolj zapleten in da bi se postopek predaje zahtevane osebe znatno upočasnili. Drugič, ta okvirni sklep ne določa, da odreditvena država članica izda nov ENP, če je mogoča delitev kazni glede na pravo izvršitvene države članice, čeprav se lahko to pravo od ene države članice do druge precej razlikuje. Tretjič, če je pogoj dvojne kaznivosti za večino zadevnih dejanj izpolnjen⁴³ – kar v postopku v glavni stvari ni sporno – izvršitveni pravosodni organ po mojem mnenju glede na logiko in namen navedenega okvirnega sklepa ne more zavrnilo izvršitve ENP.

67. Nazadnje, KL trdi, da je ob upoštevanju teže zadevnih dejanj mogoče razumno šteti, da bi bila njegova kazen občutno manjša, če italijansko sodišče ne bi upoštevalo dejanj, ki jih je izvršitveni pravosodni organ pozneje izločil. Vendar mora v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerem je pogoj dvojne kaznivosti izpolnjen, nadzor nad spoštovanjem načela sorazmernosti kazni v smislu člena 49(3) Listine izvajati samo odreditveni pravosodni organ z vidika svojega nacionalnega prava.

68. Ob upoštevanju vsega navedenega predlagam, naj se na drugo in tretje vprašanje odgovori, da je treba člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 ter člen 49(3) Listine razlagati tako, da izvršitveni pravosodni organ ne more zavrnilo izvršitve ENP, izdanega za izvršitev kazni, v položaju, v katerem ta kazen ustreza več dejanjem, ki jih je storila zahtevana oseba in ki se v odreditveni državi članici preganjajo kot deli enotnega kaznivega dejanja, medtem ko za nekatera od teh dejanj v izvršitveni državi članici ni predpisana kazenska sankcija.

V. Predlog

69. Glede na zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija), odgovori tako:

1. Člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami je treba razlagati tako, da je pogoj dvojne kaznivosti iz teh določb izpolnjen v položaju, v katerem je evropski nalog za prijetje izdan za dejanja, ki so v odreditveni državi članici zajeta s kaznivim dejanjem, ki zahteva, da lahko ta dejanja ogrožajo javni mir, če je za taka dejanja v izvršitveni državi članici prav tako predpisana kazenska sankcija, ne da bi se zahteval ta element ogrožanja javnega miru.

⁴² Glej točko 39 teh sklepnih predlogov.

⁴³ Zato se mi v okviru teh sklepnih predlogov ne zdi potrebna preučitev primera, ki ga omenja Komisija in v katerem so dejanja, za katera je pogoj dvojne kaznivosti izpolnjen, postranskega pomena v primerjavi s pomenom dejanj, za katera ta pogoj ni izpolnjen.

2. Člen 2(4) in člen 4(1) Okvirnega sklepa 2002/584 ter člen 49(3) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah je treba razlagati tako, da izvršitveni pravosodni organ ne more zavrniti izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega za izvršitev kazni, v položaju, v katerem ta kazen ustreza več dejanjem, ki jih je storila zahtevana oseba in ki se v odreditveni državi članici preganjajo kot deli enotnega kaznivega dejanja, medtem ko za nekatera od teh dejanj v izvršitveni državi članici ni predpisana kazenska sankcija.